

cere, firește pe C. F. R.). Și atunci de ce nu s'ar face o punte, o mică punțișoară de încă o lună, proclamându-se, de pildă, Snagovul stație balneară cu gara la București? Nu-i așa că asta ar fi o idee? N. D.

Belfer.

Știm că termenul acesta popular a luat o accepție deadreptul injurioasă. El fixează tipul de dascăl deformat de meserie, un fel de caricatură grotescă, demnă de un muzeu Grevin.

„*Insemnările unui belfer*“ de Ioachim Botez, serie corosivă de asemenea portrete, nu are totuși nimic excesiv. Tipul există, circulând în libertate, împodobit cu porecle pe care elevii nu puteau să nu i le aplice.

Între el și elevi e un fel de război permanent, aci surd și perfid, aci răbufnind în clocote, cum ar fi hărțuiala veșnică din Bolivia și Uruguay, pentru acel prea celebru teritoriu pustiu Chaco.

Pentru Belfer, elevul este doar un mic angrenaj din vasta conspirație a *chiulului*. Un fel de dușman ereditar și reductibil, contra căruia toată atenția belferului a mobilizată, într'o nevoie de *vendetta* inexplicabilă istoricește.

Priviți-l în fața adversarului la un examen! părul i se sburlește (dacă mai are!), ochii i se întunecă, trăsăturile se înăspresc, toată ființa i se proiectează înainte, transformată în *bolid* care pornește într'o mișcare oarbă ofensivă.

Dacă Belferul mai este și profesor de matematici, vai de tabelă! ea trebuie să încaseze tot surplusul de energie inamică, sub forma de izbituri răzbunătoare cu creta.

Masca crispată din clasă se lipește, zi cu zi, pe față. Belferul n'o mai poate lepăda nici pe stradă, nici acasă. Este un deformat, plutind, încrunțat și trist, în plin ridicol. N. I. P.

Dollu sportiv.

Suzanne Lenglen, minunata sportivă franceză, a murit. În culise se șoptește că anemia generală care a pus capăt acestei prețioase vieți își are originea îndepărtată în curele de slăbit la care se supunea foasta campioană mondială. Aviz deci cucoanelor!... Dar nu aceasta vrem să semnalăm în mijlocul acestor cronici care n'au surisuri decît pentru lucruri absolut serioase, și care lasă medicilor specialiști grija de a plămădi siluiete feminine.

Cariera Suzanei Lenglen, pe care o trecem în revistă cu ocazia tristului ei sfîrșit, denunță odată mai mult stupiditatea interesată a celor care afirmă că Franța este în plină decadență. Desigur, momentul dela 1926 cînd d-ra Lenglen a devenit campioana de tennis a lumii, poate mult timp să rămîie unicul moment absolut glorios pentru sportul francez; dar asta nu înseamnă că Franța intră în declin. Șansele pe care le are Franța să dejie un titlu sportiv oarecare nu sînt mai mari, în principiu, decît șansele reprezentanților sportivi a patru zeci de milioane de oameni de naționalitate franceză față de acele ale reprezentanților unui conglomerat de cinci sute de milioane de oameni aparținînd rasei albe. Cum nu putem pretinde ca toți campionii mondiali să se recruteze dintre Romîni, tot așa nu putem să ne mirăm că o țară abia de două ori mai populată decît țara noastră cum este Franța, nu dă în permanență vedete internaționale de primul rang.

Asta cu attt mai mult cu cît Franța nu este o țară sportivă cum sînt Statele Unite de pildă și Marea Britanie, și selecția se operează pe un număr de elemente mult mai redus de cum o implică proporția dintre populațiile respective.

Miracolul francez nu consistă, dealtfel, într'o depășire pur numerică a proporției normale, ci în calitățile intrinseci a acestei mici elite de sportivi, calități care dovedesc o proeminență a rasei. Astfel, Franța a prezentat o singură dată un campion mondial al boxului în persoana lui Georges Carpentier; dar Georges Carpentier a manifestat o inteligență tehnică a cărei consecință a fost revoluționarea principiilor boxului. Și tot astfel Suzanne Lenglen a creat o nouă teorie a tenisului.

Iată, de pildă, un extras pe care-l scoatem din necrologul consacrat de Ziarul englez *Times* ex-campioanei franceze:

«A devenit un obicei pentru ziariști de a vorbi de orișice nou campion ca de cel mai remarcabil ce s'ar fi văzut vreo dată. Dar despre D-șoara Lenglen se poate spune fără exagerare că nici o campioană n'a jucat tennis mai bine ca ea. Mai mult; influența sa asupra dezvoltării tenisului feminin a fost extraordinară»...

Acelaș lucru îl constată *New-York Times* în fraza următoare:

«Sînt greu de contrazis cei ce o prezintă pe Suzanne Lenglen ca pe cea mai mare jucătoare de tenis pe care lumea a cunoscut-o».

Infine *Herald Tribune* din Chicago scrie:

«Jocul său era pur genial și dă dreptul de a fi clasată alături de cei mai buni jucători masculini din istoria tenisului».

Acesta este adevărul; Franța, după cum a avut, are și va avea genii literare și științifice ce se statornicesc în cronică omenirei, tot așa a dispus și va dispune încă în viitor de genii sportive pe care istoria sporturilor le va consacra spre gloria patriei lor. D. B.

Deformația profesională.

Ați observat cum se aplică încet încet pe figuri, în gesturi, în vorbe masca, oribila mască a deformației profesionale.

Ticuri, repetiții, acte care țin de acel „mecanic lipit pe viu“ al lui Bergson, — toate tocesc personalitatea, o mecanizează pînă la grotesc. Ele dau dreptate lui Balzac care explica în prefața *comediei umane* cum ajunsese să vadă îndărătul aspectelor de civilizație ale oamenilor, restul stăruitor de animalitate biologică răsărind în anumite momente cu o tristă vigoare.

Nimic nu măsoară mai mult capacitatea de viață autentică decît rezistența la hizenia deformației profesionale.

Inmlădiați-vă, domnilor deformați de profesie! Citiți, călătoriți, căzuți-vă să înțelegeți lumea care se frămîntă în jurul nostru! Improspătați-vă zi de zi, aruncînd cu scîrbă oribila mască care vi se lipește pe față!

N. I. P.

Bunul nostru bacalaureat.

La ultima sesiune de bacalaureat, s'a nimerit într'un mare oraș din Basarabia o profesoară de istorie de tipul dragon, și încă de tipul dragon entuziast. În timpul oralului, publicul dădea busna să asiste la întrebările